FAUST BRĂDESCU

Biblioteca de Documentare DACIA

N° 21

MESAGIUL LEGIONAR

EDITURA DACIA

PARIS - SEPT. 1992

FAUST BRĂDESCU

Biblioteca de Documentare DACIA
N° 21

MESAGIUL LEGIONAR

EDITURA DACIA
PARIS - SEPT. 1992

MOTTO

Infrânge-te pe tine însuţi !

Dăruieşte-te armoniei sociale
şi înălţării spirituale !

Deoarece, victoria legionară
este victoria spiritului
asupra materiei !

INTRODUCERE

Omul, în tot ce întreprinde, în tot ce speră, încearcă o înţelegere a rosturilor = rostul lui, al vieţii, al societăţii, al bucuriei sau al desnădejdii. Pentru el totul este o deschidere spre o interpretare semnificativă care să-i acopere neliniştile.

Pentruca o normă de trăire să aibă un sens, trebuie să existe o acoperire, o explicaţie, care-i determină finalitatea şi importanţa în raport cu simţirea personală a individului. Intr'un cuvânt, omul nu-şi găseşte rostul fără prezenţa unui punct de sprijin de natură mitică.

Deasemenea, toţi cei preocupaţi de soarta insului, caută în toate acţiunile lor, să contribuie la această nevoie intimă. Dar nu printr'un răspuns direct la preocuparea omului. Ar fi greu de rezolvat toate cerinţele. Ci prin stabilirea de noţiuni, concepte sau opinii care, prin amploarea conţinutului şi forţa de impact, devin răspuns valabil la o seamă de probleme şi nelinişti metafizice. E vorba deci de o precizare ideală de conţinut, conţinut capabil de a satisface cerinţa ascunsă a omului.

Orice şcoală filozofică, orice ideologie politică, orice curent cultural sau mişcare de renovare interioară încearcă să transmită esenţa substratului imponderabil ce-i stă la temelie şi'n care crede. Acelaş lucru se întâmplă şi cu indivizii de mare cultură, gânditori distinşi, pătrunşi de importanţa răspunderii lor. Ajunşi prin experienţă şi înţelepciune la o viziune aparte asupra existenţei şi rostului nostru în lume, fiecare caută să transmită viitorimei adâncul roadelor coapte în străfundul propriei trăiri. Toate aceste încercări de transmitere - în intenţia de a împământeni o gândire, o normă, o credinţă - poartă numele de "mesagii".

In epoca noastră, nu există o singură organizaţie cu pretenţii reformatoare, în care să nu clocotească gândul unui "mesagiu" care s'o definească şi să-i atragă simpatia maselor prin simpla enunţare a acestuia. Fiecare entitate de acest gen

încearcă să-şi exprime adâncul şi să-şi valorifice potenţialităţile. Noţiunea de "Comunicat solemn" a devenit regula de aur a propagandei, atât în difuzarea ideilor cât şi în mânuirea agitaţiei. Acest mijloc, stabilit cu multă pricepere pe traiectoria aspiraţiilor şi preocupărilor comune, face totdeauna aluzie la existenţa unui MESAGIU pe care individul trebuie să-l accepte pentru a-şi înţelege rostul şi a putea fi considerat în miezul problemelor.

Mesagiul a devenit vorbă cu tâlc. Numai că, în acest caz, chemarea se transformă în "lozincă" crudă şi prozaică. Este adevărat, eficacitatea emotivă apare ca esenţială în stabilirea raporturilor OM-IDEOLOGIE sau OM-ACŢIUNE, dar nu trebuiesc confundate "lozinca" şi "mesagiul".

LOZINCA este o formă concisă, plină de îndemn, care urmăreşte propagarea (sub orice formă) a unei noţiuni. Nimic mai mult. Pe când MESAGIUL stabileşte o corelaţie strânsă între formă şi esenţă, adică între formula verbală şi conţinutul ideal pe care-l reprezintă.

x x x

Ca orice organizaţie activă şi luptătoare, Mişcarea Legionară are şi ea anumite lozinci, necesare în lupta pe care o duce pe tărâm politic. Spre exemplu =

"România a Românilor !"
"Unire, unire, unire !"
"Legionarul nu-i nici prost nici de vânzare !"

Şi multe altele, întrebuinţate în timpul propagandei electorale. Dar valoarea lor nu depăşeşte sensul precis urmărit, deşi realitatea funcţională se întinde semnificativ dincolo de importanţa acordată.

Lozinca nu are însă nici greutatea interioară, nici întinderea spaţială a mesagiului. Lozinca trăieşte în clipă - Mesagiul în timp şi epocă. Lozinca urmăreşte emoţiunea imediată, impactul puternic provocat de jocul de cuvinte sau de sensul pus în relief. Pe când mesagiul acţionează prin răspândirea

şi înţelegerea unui sens profund, a cărui ţintă este să stabilească raporturi de convergenţă intelectivă. Privit deci sub acest aspect, mesagiul capătă adevărata sa semnificaţie şi necontestata importanţă ce i se poate atribui.

Care-i sensul mesagiului.

Noţiunea are o sumedenie de înţelesuri. Dela vorbă şi veste până la comunicat şi chemare, cuprinsul variază destul de mult. Dar, în cazul Mişcării Legionare, semnificaţia exactă este aceea de TRANSMITERE. Tipurile curente de masagii au o accepţie precisă ce rămâne legată de sensul etimologic al cuvântului. Pe când noţiunea de transmitere înglobează atât strictul substantival cât şi subînţelesurile adiacente. Faptul dă cuvântului mai multă vigoare şi greutate.

In mod normal, mesagiul poate fi filozofic, politic, social, sau patriotic, economic, sportiv. Nu există restricţie juridică, ci numai de formă şi conţinut. Oricum ar fi, menirea lui este să provoace un sbucium mental şi o reacţie lăuntrică.

Totuşi, numai adevăratele mesagii pot fi considerate pozitive. Sunt cele din care se pot desprinde intenţii al căror sens ascuns - generos şi util - conţine o finalitate de învăţătură, de entuziasm, de mărire. Şi mai ales, vizează o restructurare interioară a individului. Dacă nu tinde către o transformare înălţătoare a omului şi a societăţii, mesagiul nu mai are niciun sens pozitiv.

Or, numai acesta este adevăratul tâlc al unui mesagiu.

In genere, mesagiul este concentrat într'o frază sau în câteva cuvinte semnificative. Când este vorba de un personagiu de mare cultură, cuvintele lui sunt ca o mărturisire de credinţă. Ele devin scântei de adevăr şi temelie de comuniere şi pace. Când este vorba de o doctrină sau de o concepţie, poate varia de la o frază sau expresie sintetică până la o

întreagă explicaţie, ca un adevărat plan de acţiune sau de gândire profundă.

Mesagiul este totdeauna normativ şi categoric, formă imperativă aruncată către "ulterior", către "mai târziu". In puţinătatea cuvintelor ce-l determină, mesagiul cuprinde o bogăţie de înţelesuri şi perspective. In fond, el vrea să înscrie în istorie o simţire particulară a unei realităţi ascunse ce exprimă sensul viitorului. De aceea, nu oricine poate comunica un mesagiu de valoare şi nici orice mesagiu formulat poate conţine o valoare reală.

In orice caz, lozinca nu este un mesagiu. Şi cu atât mai puţin pot fi numite astfel un cântec, un dans sau o îmbrăcăminte la modă. Exibiţiile aşa zişilor "beatniks", "punks" "malagamba" sau alţii, nu sunt mesagii oricât le-ar proclama cei care îi admiră. Nu sunt mesagii nici cele spuse de nenumăratele secte orientale care mişună peste tot, proclamând fericirea lumii sub diferite acţiuni şi concepţii. Toate sunt simple forme de nelinişte interioară sau, pur şi simplu, semnele unei decăderi.

Deasemenea, îmbulzeala a zeci de mii de tineri într'o hărmălaie de nedescris pentru a asculta răgetele unui cântăreţ la modă, nu constituie un "mesagiu", chiar dacă ei sau alţii îl proclamă solemn. Faptul se constată cu uşurinţă prin dispariţia aşa zisului mesagiu de îndată ce cauzele înmânuncherii momentane au dispărut.

Toate aceste proclamaţii nu sunt decât urmarea unui stil la modă, ridicat în slăvi de propaganda mediatică. Sună frumos şi impresionează mulţimile în a spune "Mesagiul tinerimii" - "Mesagiul vânzătorilor de ziare" - Mesagiul omului de rând" - "Mesagiul căutătorilor de nod în papură"... Or asemenea metode nu pot fi mesagii de respectat, ci numai idei aruncate în vânt fără nicio valoare umană şi socială.

Se constată că toate aceste specii de aşa zise "mesagii" sunt NEGATIVE, fără niciun suflu POZITIV. Ele proclamă totdeauna un protest, o revendicare, o ameninţare. Nu aduc nicio idee de înţelegere, viziune largă purtătoare de prin-

cipii sau ridicarea spre un zenit. In loc de a aduce o contribuţie la lupta pentru regenerarea omului şi a societăţii, toate aceste manifestaţii se semnalează prin brutalităţi şi contestaţii. Or, nu acesta este rolul şi sensul major al unui mesagiu. Rolul lui este de a contribui la îmbunătăţirea raporturilor umane, la realizarea unei armonii sociale, iar sensul major este modificarea spirituală a concepţiei de viaţă.

Deci, pe de o parte, constituirea unor norme precise de înţelegere între clase şi diferitele straturi profesionale - iar pe de altă parte, educarea insului pentru a-l scoate din promiscuitatea unei mentalităţi dăunător progresivă. Mesagiul este exact contrariul lozincilor. Astfel apare misiunea reală şi incontestabilă a mesagiului = efort permanent întru stabilirea unei noi concepţii de viaţă.

Mesagiul este o viziune, o imagine raţională, o idealizare inteligibilă a unor norme. S'ar putea spune că-i vorba de o misiune pusă în precept sintetic, pentru a fi la îndemâna omului.

Individul are nevoie de un ajutor moral şi spiritual pentru a rezista în mijlocul atâtor rele şi metode de descompunere. Dar acest ajutor nu poate veni de la formele negative ce-i asediază simţurile, mintea şi sufletul. Mesagiul pozitiv, cel încărcat de potenţialităţi morale şi etice, nu caută să-l destabilizeze lăuntric. Din contră, se adresează părţii nobile a sufletului şi părţii logice a raţiunii.

Să nu se uite că NU orice îndemn - fie el promiţător şi cald - conţine şi un mesagiu just şi adevărat. De cele mai multe ori este tocmai contrariul. Provocarea urei, răspândirea răului, nu au nevoie de mesagii. Ele se întind cu uşurinţă cu dela sine putere... Individul este mult mai receptiv la asemenea imbolduri, învelite în asigurări uluitor de favorabile fiecăruia, decât în faţa unor adevăruri măreţe dar încărcate de obligaţii "obositoare". Deaceea, modificarea comportamentului moral, etic sau social are totdeauna nevoie de un mesagiu ajutător.

In frământarea existenţială a vieţii, lupta dintre bine şi rău nu rămâne o simplă temă de meditaţie filozofică. Ea este o realitate centrală, pe parametrii căreia se stabileşte

fie un echilibru social şi o armonie spirituală, fie o formă spasmodică şi negativă ce mână omul spre descompunere. Mesagiul pozitiv constituie mijlocul eficace pentru a pune în evidenţă latura adevărată a trăirei şi a deschide înţelegerea justă a datoriei omului.

Socialul, ca şi politicul, au nevoie de mărturisirea normativă a unui conţinut transcendent, deoarece totdeauna este vorba de o modificare în spirit şi de o structurare pentru viitor. Mesagiul este o punere la punct a normelor de înţelegere a unui adevăr puţin cunoscut, desconsiderat sau pus la îndoială de individ şi societate.

Mesagiul în sine nu schimbă instantaneu părerea existentă a individului. El numai provoacă interesul de a se aprofunda sensul şi conţinutul ce-l caracterizează. El este element ce pune în contact. El deschide o cale. Deaceea, conţinutul său este sintetic şi concret. Pe această traiectorie mesagiul apare drept o sinteză, încărcată de subînţelesuri şi posibilităţi realizatoare.

Importanţa mesagiului se află în ceeace ascunde, în ceeace poate fi considerat ca imbold permanent pentru individ. Semnificaţia, fie ea directă sau subînţeleasă, pentru a fi considerată pozitivă trebuie să pună omul într'o dilemă imprevizibilă şi de dimensiuni spectaculare =

1) In primul rând, MESAGIUL trebuie să constituie o ieşire din cotidian. Deci, o depăşire a manifestaţiilor obişnuite, a stării de fapt. Indemnul să fie categoric şi în contrast cu ceeace omul cunoaşte şi urmează. Adică, să surprindă şi să provoace un interes deosebit.

Mesagiul vine cu propuneri care cer omului să se modifice. Dilema este deci ieşită din comun şi la prima vedere, de proporţii inacceptabile. Şi'n ce priveşte anumite temperamente egoiste şi refractare vor rămâne definitiv în afara mesagiului. Cei mai mulţi totuşi vor simţi zguduirea interioară şi vor încerca să-i înţeleagă sensul. Aceştia vor constitui cohortele de premergători ce se vor modifica sau măcar vor încerca s'o facă.

Acest act de voinţă înseamnează accetarea unei experienţe modificatoare prin care gând şi faptă schimbă de direcţie. Incercarea nu este uşoară ! Mulţi, foarte mulţi o părăsesc înainte ca acţiunea să dea rezultate asupra lor. Ceeace dovedeşte multă slăbiciune de caracter şi laşitate. Adică, tocmai ceeace mesagiul încearcă să smulgă din om, modificându-i mentalitatea.

2) In al doilea rând, MESAGIUL stabileşte fie net, fie într'o formă subînţeleasă o viziune de viitor. Prin natura sa, mesagiul lucrează în prezent adresându-se omului actual, dar având în consideraţie viitorul. Modificarea nu poate avea loc de la o zi la alta. Ea cere timp, răbdare şi perseverenţă. Iar pentru a fi acceptată în plinătatea ei, această realizare trebuie să fie explicită şi încărcată de posibilităţi excepţionale: ieşirea din impas... restabilirea ordinei... satisfacerea anumitor speranţe. Bine'nţeles, aceste acţiuni pun accentul pe marile principii (libertate, justiţie, respect uman, morală, etică, educaţie,...) care sălăşluiesc veşnic în sufletul omenesc şi prin care sensibilitatea individului poate fi cucerită.

Mesagiul trebuie să exprime această posibilitate de viitor sub o formă oricât de abstractă. Omul sensibil o va simţi în totdeauna.

3) Deasemenea, orice MESAGIU pozitiv, ce caută să aducă un bine, să combată răul, să transforme omul, nu poate fi încoronat de succes fără punerea în relief a unei înălţări interioare.

Dece oare această nuanţă spiritualistă ? Pentrucă rostul mesagiului este consolidarea unei modificări în spirit. Or, cimentul indestructibil al acestei modificări se află în forţa spirituală a omului. Prin dispariţia sau slăbirea tendinţei de înălţare, soarta omului a devenit ca o frunză în bătaia vântului.

Mesagiul autentic întru salvarea omului, trebuie să ţină seama de această normă a spiritualităţii.

4) In fine, pentruca MESAGIUL să capete o confirmare de perenitate în actul pe care-l reprezintă, trebuie să ascundă în el o încurajare permanentă. Adică să emane din el un entuziasm, o încredere, o certitudine, prin care să se răsfrângă asupra omului toate valorile ce-i stau la temelie. In acest fel mesagiul nu mai poate apărea în ochii mulţimilor absurd sau inutil. El capătă o obiectivitate "acceptabilă" şi o greutate ce poate fi luată în seamă.

E de remarcat că nu toate aceste caracteristici fac parte din enunţarea multelor mesagii ce sunt lansate în lume. De cele mai multe ori există una sau mai multe lacune. In special caracteristica spirituală e delăsată, provocând o dificultate suplimentară în aprecierea mesagiului.

Mişcarea Legionară a repus în circulaţie aceste atribute prin cristalizarea unui mesagiu ce pune accentul pe formele capabile să influenţeze omul fără să-l deruteze sau să-l sperie de consecinţe. Deaceea, mesagiul legionar este diferit în substanţă, formă de expresie şi finalitate.

x x x

Când este vorba de existenţa unui mesagiu trebuie ţinută seama de CE FEL DE CHEMARE este vorba, dat fiind varietatea tulburătoare a sensurilor pe care le ascunde în sine. Greutatea este de a distinge înţelesul just al chemării şi valoarea cu adevărat transformatoare a acestui înţeles.

Există numeroase mesagii purtătoare de substanţă dinamică a căror înrâurire asupra omului şi a mulţimilor nu mai poate fi negată sau contrazisă. Numai că forma de exprimare şi intenţiunea mesagiilor au variat profund din cauze istorice, sociale sau de mentalitate şi cultură. Gândirea omului a fost totdeauna prolifică în materie de creaţie şi modificare, într'o nesfârşită voinţă de a transforma mediul, prin răspândirea de idei şi aspiraţii, unele necesare şi pozitive, altele absurde şi negative.

Or, forma cea mai pătrunzătoare în mase, este MESAGIUL.

Scurt, cuprinzător, mobilizator... Individul îl adoptă cu uşurinţă, chiar fără să-i înţeleagă în totul sensul ascuns. Forma atrăgătoare îi este de ajuns. Astăzi întâlnim chiar mesagii fără niciun sens, care-şi dau aere de adâncime şi utilitate când în realitate nu corespund la nimic în afară de a mobiliza şi abrutiza mase întregi de fiinţe tinere şi neexperimentate. Sunt mesagiile la modă ale muzicei "pop", "regae" sau "rock". Nu poţi găsi în astfel de mesagii nici o umbră de sens ridicat. Nici măcar de finalitate practică. Intenţia ascunsă e să excite tineretul (dornic de schimbare) din motive pur comerciale sau dintr'o intenţie mult mai perfidă ce-l scoate din orbita marilor preocupări ale epocii, demobilizându-l spiritual şi infiltrându-i preocupări minore.

Există unele "mesagii" dirijate în sensul de a provoca o laşitate generală şi a deforma morala civică. Spre exemplu = "mai bine comunist, decât mort", care nu pot provoca decât o demobilizare totală a tineretului. Altele preconizează îndemnul la violenţa gratuită care, bine'nţeles, deşteaptă în om tendinţele animalice şi sentimentele cele mai josnice, vulgare şi chiar patologice.

Asemenea manifestaţii nu pot fi considerate drept "mesagii" - chiar dacă propaganda mediatică le numeşte astfel. Indemnurile criminale ale organizaţiilor anarhiste, comuniste sau teroriste, nu pot fi considerate demne de urmat nici ele.

Nu mai vorbim de aşa zisele "mesagii" care incită aplecările morbide ale individului, împingându-l să ridice în slăvi interesul, egoismul, perversitatea... Asemenea "mesagii" atrag cu uşurinţă mulţimile purtându-le pe căi lăturalnice, total opuse intereselor şi aspiraţiilor lor adevărate. Omul se complace din ce în ce mai mult în promiscuitatea ideilor pre-digerate şi care nu-i cer niciun fel de sacrificiu, eforturi de gândire sau stări sufleteşti, stări de conştiinţă şi probitate.

Impins din umbră de forţe ostile, dar dibace, omul a pierdut gustul străduinţei personale şi bucuria de a fi el însuşi. Individul caută facilitatea şi imediatul. Reflecţia,

disciplina, efortul, îl obosesc, îl pun în dilemă interioară, în care răspunderea şi forţa de caracter îi apar drept obligaţii insuportabile. Individul epocei actuale preferă "mesagiul superficialităţii". Nu-l interesează neliniştea metafizică, purtătoare de înălţări. Preferă aşa zisul realism al chemărilor fără fond, dar care-i asigură pseudo-satisfacţie imediată. De aceea şi societatea se degradează, iar omul se destramă...

Numai Mesagiul Creştin a frânt în două istoria lumii.

A spune acum două mii de ani "iubiţi-vă unii pe alţii" era o adevărată revoluţie spirituală, unică, pe care numai Trimisul Domnului o putea înfăptui.

Mulţi gânditori şi oameni de bine o intuiseră de mult timp. Unii încercaseră chiar să dea acestui termen - care apropie, îndulceşte moravurile, iartă şi înalţă omul - o întâietate în simţire şi'n frământarea religioasă. Dar n'au reuşit s'o impună şi să-i ridice sensul ascuns la înălţimea întâietăţii supreme, care deschide calea spre înţelegerea Dumnezeirei.

Nici chiar încercările întreprinse de stăpânii lumii n'au dat rezultate. AKENATON, către anul 1730 î.e.n. - deşi faraon al Egiptului - n'a izbutit să impună DRAGOSTEA între oameni. In lumea epocei lui, numai forţa, cruzimea şi cucerirea altora aveau trecere, înţelegere şi respect. A trebuit să coboare între noi Fiul Omului pentruca omenirea să ridice ochii către lumina cerului şi să fie ascultat îndemnul celui mai nepreţuit mesagiu.

Dar mesagiile ce ne parvin în decursul istoriei nu sunt totdeauna încărcate de învăţătură înălţătoare menită să transforme omul, ridicându-l spre înţelegerea spirituală.

Ceeace determină mesagiul este sensul ascuns al finalităţii care tinde spre un scop binefăcător şi necesar. Nu atât forma, cât spiritul care îl domină distinge un mesagiu dându-i specificul lui în istorie. Spre pildă =

"Egalitatea" înscrisă în mesagiul democratic are un alt răsunet decât " egalitarismul" mesagiului marxist-comunist. De

asemenea, diferenţa de interpretare în cazul celor trei mesagii a trei organizaţii din aceeaşi familie de gândire naţionalistă = mesagiul hitlerist : "un popor, un imperiu, un şef" - cel fascist : "Vivere pericolosamente" şi cel legionar : "întoarcerea la icoană". Trei forme diferite şi trei înţelesuri, deşi brodate pe un fond comun.

Aceste varietăţi nu trebuie să ne deruteze. Ele corespund atât momentului istoric sau politic internaţional, cât şi tradiţiilor particulare, evoluţiei morale, stării socio-politice interioare sau influenţelor particulare ce domină specificul naţiunilor.

Ceeace trebuie să ne preocupe pe noi, ca Români, este situaţia neamului nostru în clipa epocei pe care o trăim. Mai mult ca oricând neamul întreg are nevoie de un îndemn, de o speranţă, care să-i dea încredere în viitor şi curaj în lupta pe care trebuie s'o continue fără preget împotriva circumstanţelor vitrege şi a primejdiei ce-l paşte.

Mesagiul legionar, îndeplineşte cu prisosinţă acest rol. Aşa cum se va dovedi ceva mai departe.

Intenţia simbolică a mesagiului.

Mesagiul - sub orice formă s'ar prezenta - este o realitate. Ei spune, sau încearcă, să spună ceva. Sensurile pot fi însă opuse sau contradictorii. Intre mesagiul creştin: "iubiţi-vă unii pe alţii" şi cel comunist: "faceţi dragoste, nu război", distanţa este uriaşe. Chiar de neconceput, deşi la prima vedere pare să existe o apropiere sau o asemănare ca finalitate.

Amândouă mesagiile sunt adresate omului, în intenţia de a-i deschide o nouă perspectivă de înţelegere şi apropiere. Mesagiul creştin, încărcat de modificare lăuntrică, de principii dincolo de răsvrătire şi nestatornicie, înalţă omul, dându-i

o viziune a împăcării cu sine însuşi prin împăcarea cu aproapele. Indemnul iubirei creştine nu subînţelege nimic material, îndoielnic sau echivoc. Totul e ca o simţire în desăvârşirea unei speranţe. Totul deschide calea unei împliniri.

Indemnul celălalt, deşi ascunde şi el o realitate, este încărcat de sensuri dubioase şi vulgare. Nu este vorba de iubire interioară care să apropie fiinţele într'o sau printr'o comuniere în suflet şi spirit. Ci este vorba de un imbold de natură fiziologică, care poartă fiinţa umană spre bucuria fizică.

In plus, mesagiul comunist este încărcat de un substrat demagogic, deoarece îndemnul de a fi îndepărtat războiul, se adresează numai lumii ne-comuniste. Dezarmarea este deci concepută în afara jumătăţii de lume căzută în mâinile regimului marxist. Iar prin punerea în evidenţă a sensualităţii drept element de apropiere între oameni, mesagiul comunist se arată bun cunoscător al slăbiciunilor occidentale prin care lumea liberă va putea fi învinsă. Pentru om o dublă prăbuşire = una morală şi alta de demnitate.

Intre mesagiu şi simbol există o apropiere deoarece aceste elemente iau parte la o aceeaşi activitate vitală. Ca puncte de concentrare ideatică nu sunt însă inter-schimbătoare. Fiecare păstrează un specific al lui. Dar în anumite circumstanţe, un adevăr poate fi subliniat datorită celuilalt element. Astfel putem spune că mesagiul în sine este o sinteză sprijinită pe o intenţie simbolică. Mai mult, simbolurile sunt adevăruri care, nu numai că desvăluie fondul concepţiei pe care naţiunea o desvoltă, dar şi anumite sensuri ascunse, specifice rasei.

Prin simbolul ales, un mesagiu vorbeşte mult mai mult decât se poate imagina. Se poate spune că el este o oglindă fidelă a ceeace cugetă şi resimte întreaga naţiune. Câteva exemple vor lămuri sensurile adevărate:

Mesagiile german şi hitlerist

Diferenţa nu este mare între unul şi celălalt = "Drang nach Osten" şi " Deutschland Uber alles", mesagii adresate

poporului german în trecut, nu diferă prea mult de "Ein Volk, ein Reich, ein Führer", mesagiu apreciat sub Naţional-socialism.

Uneori, erau susţinute toate trei, în timpul ultimului război mondial, deoarece se completau unele pe altele în idealul poporului german. Deşi apărute în epoci diferite, toate aveau un acelaş substrat de dominare şi cucerire. Nesagiile, în sânul poporului german, exprimau voinţa coducătorului de moment; dar, în acelaş timp, şi aspiraţia ascunsă a întregei comunităţi germanice.

Mesagiile francez şi petenist

In Franţa, ţară cu veche tradiţie revoluţionară, deviza francmasonică "Libertate, Egalitate, Fraternitate" devenise un reflex condiţionat, pe care nimeni nu-l mai analiza. Era un mesagiu pe care naţiunea întreagă îl considera unic şi incontestabil, deoarece devenit universal prin imitaţie necontrolată.

Nu i se poate ontesta sensul literal al formulei. Conţine trei elemente de şoc pentru mentalitatea mulţimilor dornice de asemenea formule care deschid larg porţile pretenţiilor şi ale neräspunderei.

Acest mesagiu al burgheziei de atunci, sub influenţa ocultă a francmasoneriei, a permis invazia hoardelor iudaice, completată azi prin hoardele arabe şi africane. Ca urmare, căderea în mâna evreilor a presei, economiei, finanţelor. Apoi Radio şi Televiziune... Ca urmare tragică, decadenţa moravurilor, slăbirea sentimentului patriotic, indiferenţa religioasă...

Vechiul masagiu francez constituie baza democraţiei dominante în Occident. Dar după două secole, mesagiul a căpătat o nuanţă anarhică de care profită hoardele orientalo-africane care, nici libertate, egalitate şi fraternitate n'au cunoscut şi n'au aplicat în ţările respective.

In timpul războiului recent (1940-1945) a existat un alt

gen de mesagiu, pus în aplicare de către Mareşalul Pétain = "Patrie-Familie-Muncă". In ţara libertăţilor anarhice şi a egalităţilor necondiţionate, apariţia acestui mesagiu a provocat o mişcare de redeşteptare a poporului francez. Era un mesagiu ce punea în valoare esenţe de mult uitate sau părăsite.

Timpul nu a permis să se stabilească cristalizarea unei noi generaţii încărcată de binefacerile noului mesagiu. După război, prin revenirea la conducere a vechilor cadre, au reapărut şi vechile tendinţe care, în mai puţin de 4o de ani, au dus naţiunea pe marginea prăpăstiei.

Mesagiul fascist

După "Marşul spre Roma" (1922), fascismul a luat o formă activă, pe bază socializantă şi oarecum anti-religioasă. Nu era de mirare. Naţionalismul musolinian avea de mult influenţă socialistă, deşi se sprijinea pe o concepţie de gândire aparte, încărcată de principii, norme şi viziune amplă. El urmărea o revoluţie prin care să schimbe situaţia de fapt, foarte precară după primul război mondial.

Ceeace împingea pe Musolini spre acţiune era în acel moment desgustul faţă de democraţia parlamentară care-şi făcea de cap în Italia (ca şi în alte părţi ale Europei), precum şi dorinţa de a modifica soarta maselor.

Putem considera deci ca prim mesagiu fascist, acel îndemn "lavoro senza arrestarsi" (muncă fără oprire). Era atâta nevoie de o punere la punct, că acţiunile întreprinse de către Mussolini apăreau ca un mesagiu fascist de prim ordin.

Mult mai târziu au apărut adevăratele mesagii cu expresiile "Vivere pericolosamente" şi "Mare nostrum". Primul punea în valoare necesitatea disciplinei şi a luptei pentru victoria fascismului. Al doilea deschidea perspectiva ideii de Imperium, prin ridicarea ambiţiei naţionale la importanţa marelui Imperiu Roman.

Amândouă erau cu adevărat "MESAGII", dar de natură poli-

tică, fără niciun suflu spiritual sau religios. Mussolini n'a simţit niciodată înţelegere profundă pentru problemele spirituale ale omului. Ce urmărea el, înainte de toate, era salvarea şi înălţarea Statului. Numai în grandoarea acestuia vedea el şi satisfacerea individului.

Opera sa, uriaşe pentru Italia, n'a fost nici măcar recunoscută după dispariţia lui. N'au dispărut - bine'nţeles - fasciştii în Italia. Sunt încă foarte mulţi. Dar n'au avut cimentul necesar care uneşte dincolo de suferinţă şi înfrângere.

Mesagiul marxist-comunist

Alături de un număr enorm de lozinci, marxismul şi comunismul au şi o serie de masagii cu adevărat grăitoare. Dar toate bazate pe sensul materialist al vieţii, precum şi pe ură şi răsbunare. Incărcate însă de aşa zisele satisfacţii imediate, fie ele numai verbale, mesagiile comuniste au fost totdeauna mobilizatoare.

Au trecut 14o de ani de când primul mesagiu marxist "Proletari din toate ţările, uniţi-vă" a fost lansat şi forţa lui continuă să mişte sufletele multora. A rămas bine'nţeles ca o tradiţie, deoarece proletarii din 1848 nu mai au nimic de-aface cu "comuniştii" din 1988, care vin la manifestaţii în automobile (cel puţin în ţările occidentale).

Alte mesagii nu sunt decât de propagandă şi menţinerea unui spirit combativ ca "Prin revoluţie la libertate" sau "Burghezia este plaga inegalităţilor", etc. Alte mesagii au un scop precis de destrămare a legăturilor sacre care menţin omul într'un echilibru interior "Religia, opiul popoarelor" . Sau altele mai precise şi agresive "Patronul, dusmanul de distrus" sau "Jos capitalismul".

Ce constatăm ? Toate mesagiile comuniste sunt de natură negativă, structurate pe tema revoluţiei şi a distrugerii. Nu conţin nimic pozitiv şi înălţător. Nimic creator. Toate poartă în sânul lor - în mod deschis sau camuflat - UN ANTI: ANTI ceva, ANTI cineva. Chiar când este vorba de sensul suprem al

scopului, nu se vorbeşte de "individ" sau de "naţiune", ci de PARTID. Or acesta este o structură politică, iar nu o entitate naturală.

Partidul caută să păstreze şi să-şi perpetueze interesele care sunt cu totul diferite de ale individului şi ale naţiunii. De unde o antinomie latentă care se transformă cu timpul într'o opoziţie deschisă. Deaceea, mesagiile comuniste sunt mobilizatoare numai în perioada pre-revoluţionară, când individul este angajat într'o acţiune de luptă şi răsbunare.

Incetul cu încetul, noţiunea de PUTERE care, conform altui mesagiu, revenea clasei muncitoare, intrând în atributele Partidului, schimbă de aspect. Acesta reprezentând singur interesele maselor, a devenit duşmanul specific al clasei muncitoare.

x x x

Nimeni şi nimic nu poate împiedeca multiplicarea şi punerea în mişcare a mesagiilor, chiar dacă sunt dăunătoare, absurde, mincinoase... Se vor găsi totdeauna indivizi gata să le accepte şi să le susţină. În acest mod, două evenimente au denaturat sensul simbolic şi profitabil al mesagiului =

a) Pe de o parte s'a produs o banalizare a termenului.

Totul devine "mesagiu" capital, incontestabil şi obligatoriu pentru întreaga naţiune, chiar dacă "genialitatea" conţinutului nu are nici greutatea unei simple lozinci şi dispare din gura şi sufletul maselor la prima adiere a unui alt "mesagiu" tot atât de "important" ca şi cel dispărut.

Banalitatea consistă încă în faptul că masele văd un "mesagiu" demn de interes, în tot ce li se pare profitabil în imediat. Nu judecata îi mână, ci interesul, superficialul şi neghiobia.

b) Pe de altă parte, s'a împământenit o mistificare permanentă a sensului, de care profită toţi cei fără scrupule =

- politicieni în căutare de voturi,

- ideologi revoluţionari în căutare de nemulţumiţi şi pătimaşi,

- Oculte în căutare de imbecili şi profitori.

Azi, orice organizaţie politico-teroristă sau nihilisto-revoluţionară se pretinde purtătoare de mesagiu salvator. Şi susţin unicitatea şi virtutea supremă a mesagiului lor chiar în acţiunile condamnabile pe care le comit = atentate - terorism oficial sau gratuit - drept de gulaguri şi spitale psihiatrice - bombardamente fără nicio justificare, etc... Totul are o scuză şi un drept . De unde o imensă circulaţie de "mesagii" de cea mai murdară specie şi o harababură mintală ce radicalizează şi turbură comportamentul individual.

De aceea, intenţia simbolică a "Mesagiilor" ce ne sunt oferite trebuie privită în de-aproape şi judecată la justa ei valoare, ţinându-se seama de faptul că NU orice mesagiu corespunde UNUI ADEVĂR şi NU orice simbolism acoperă ACEST ADEVĂR !

Scopuri şi finalitate.

Orice mesagiu, pentru a fi valoros, trebuie să atingă anumite probleme. Adică, să aducă o împrospătare, o deschidere spre alte orizonturi, o chemare irezistibilă spre un zenit.

Prin apropierea şi înţelegerea acestor probleme, omul ce-şi caută împlinirea realizează că schimbarea prezentului nu poate avea loc decât printr'o dăruire continuă unui ideal. Dar noţiunea de ideal nu-i privită cu simpatie şi respect de toată lumea. Majoritatea aşa ziselor mesagii, pe care le flutură toate formaţiile politice sau de alt ordin, nu ţin seamă de dinamica creatoare ascunsă în latura idealistă ce zace în fiecare om, chiar când el o neagă sau o respinge.

Din moment ce este vorba de cuvântul "ideal" se trece cu indiferenţă sau sarcasm, considerându-l în afara realului. Ca urmare, existenţa umană este redusă la câteva aspiraţii = un

"mai bine" sau un "mai just", ca şi cum nimic n'ar mai exista dincolo de enunţarea lor. Bine'nţeles, fac parte din năzuinţele omului, dar nu sunt decât o parte din ceeace frământă fiinţa umană. Finalitatea ideală ascunsă în om, este respinsă. Ceeace contează pentru forţele care conduc politica, este atragerea omului într'un cerc de opinii şi acţiuni care să-l fixeze în perspectiva mesagiului lor, fără a-i asigura justeţea, curăţenia şi sinceritatea scestuia.

In principiu, scopul unui mesagiu ar trebui să fie precis = stabilirea unor raporturi de concordanţă între indivizi, sub semnul unei convingeri generalizate. Astfel, mesagiul este un mijloc de înţelegere şi de eliminare a dezbinărilor. Deci, este stabilirea unei convergenţe ideale spre o finalitate comună.

Oricare ar fi el, mesagiul are capacitatea de a deschide probleme şi a descrie perspective. Nu totdeauna lăudabile, dar totdeauna mobilizatoare. Reamintim = Mulţimile aglutinate în jurul unei estrade unde se schimonoseşte un cântăreţ afon (dar plin de farmec policrom) CRED că iau parte la transmiterea unui mesagiu cu rezonanţe adânci.

Realitatea este însă cu totul alta. Pentru a avea o importanţă semnificativă, mesagiul trebuie să atingă şi alte coarde, care depăşesc momentul, deci efemerul: coardele spiritualului. Numai în acest caz se are în vedere o "permanenţă", o stare ce vine din adâncuri, iar nu din superficialitatea simţurilor cutanee. In aceste momente, şi numai atunci, individul este pătruns de chemarea mesagiului. Il acceptă ca o premisă a existenţei lui.

Altfel, mesagiul, în loc să înalţe şi să lumineze, devine simplă sintetizare a aplecărilor morbide, a intereselor nemărturisite, a ideologiilor masificante. In acest caz i se falsifică şi scopul şi finalitatea.

In societate, viitorul ca problemă, constituie o esenţă structurală. Se contează pe el, se trăieşte în gândul lui. In perspectiva acestui viitor are loc un întreg proces de trăire şi comportament.

In acest context, mesagiul constituie paradigma călău-

zitoare pentru individ. Pentru aceasta, mesagiul trebuie să aibă FORŢĂ. Sau cel puţin tendinţă universală pentru a umple viziunea viitorului. Altfel, este un fals mesagiu.

Mesagiul fiind o mijlocire între starea de faţt şi starea ideală a unei societăţi organizate, el trebuie să aibă o semnificaţie precisă, - un înţeles uşor de reţinut, - un substrat de o intensitate absolută. Adică, o finalitate.

Dacă în acelaş timp, mesagiul unifică masele într'o simţire profundă, el şi-a îndeplinit finalitatea. Şi această trăinicie rămâne fermă atâta timp cât semnificaţia nu este trădată de evenimente. In special de decăderea spirituală a conducătorilor, a politicienilor.

Din nefericire, tineretul este victima de predilecţie a acestor trădări. Mesagiile false n'au scrupule. Expunerile lor sunt hiperbolice, promiţătoare, încărcate de "libertăţi" nestrunite, în care tineretul vede totdeauna o putinţă de emancipare şi un mijloc de afirmare. Prin natura vârstei şi a inexperienţei, tineretul este entuziast, iubeşte noutatea şi riscul. Nimic mai sigur pentru a cădea cu uşurinţă în plasa acestor false mesagii pe care le consideră reale şi unice. Forţa de discernământ nu-i stă la îndemână. Iar judecata la rece a problemelor, sau analiza consecinţelor, îl depăşesc.

Şi'n mijlocul acestor confuzii de prezentări deformate şi pretenţii crescânde, nimeni nu se încumetă să desvălue lipsurile acestor mesagii eccesive şi ireale. In cel mai bun caz, se răspunde evaziv că-i vorba de "libertate", de o răsturnare de "tabu" sau de "drepturi încălcate" ce-şi reiau dreptul de a exista... Amestec voluntar de interpretări pentru a se păstra indoiala. Deaceea, nu trebuiesc confundaţi termenii. Mesagiul pus în mişcare la un moment dat poate ascunde grosso modo, unul din următoarele două tipuri de scopuri, fiecare urmărind o linie de desvoltare specifică =

Linia "CONTRA"

Stabileşte scopuri purtătoare de antagonisme şi dezacorduri, puse în circulaţie pentru o destabilizare profundă

a resorturilor intime omeneşti. Deşi lumea nu crede sau nu o ia în seamă, este vorba de un plan de distrugere a civilizaţiei existente.

Mesagiile de această natură sunt cu adevărat NEGATIVE. Ţinta lor este de a devia sensul critic al individului pentru a-l îndrepta spre ţeluri ce-i pot părea ale lui, juste, promiţătoare, dar care urmăresc finaţităţi ascunse.

Problematica acestor scopuri negative şi decadente, a atins în zilele noastre faza culminantă a nestatorniciei mintale şi punctul de atracţie al maselor dezorientate. Scopuri incompatibile cu morala şi etica tradiţională joacă rol de definire a unei noi mentalităţi bazată pe negarea firei umane şi a normelor spirituale.

Linia "contra" este linia mesagiului anti-uman, sprijinit pe scopuri lipsite de menire înălţătoare şi ale căror semnificaţii ies din cadrul logic al uzanţelor. Dar nu pentrucă uzanţele nu pot fi depăşite, modificate, ci pentrucă ceeace se urmăreşte NU ESTE O DEPAŞIRE. In realitate este vorba de o nimicire.

Linia "PENTRU"

Priveşte cu totul altă gamă de interese şi sensuri. Mesagiul purtător de asemenea scopuri se află ascuns într'o ideie, o doctrină sau o ideologie ce judecă lumea, omul şi viitorul după alte criterii şi într'o intenţie încoronată de înălţare. Finalitatea supremă este comunicarea unei direcţii de conduită, a unei noi stări de înţelegere a vieţii în societate, a unei noi sinteze interioare.

Este vorba de un masagiu CREATOR, cu o deschidere universală şi o adâncime intimă care trece dincolo de interesul egoist de clasă, de grup sau de castă. Prin el se caută restructurarea unor norme de conduită umană şi de gândire care să pună capăt tendinţelor decadente ce schimonosesc viaţa socială şi politică a timpurilor actuale.

Scopurile acestui gen de masagiu precizează o traiectorie de natură transcendentă, în anti-teză cu alunecarea continuă

spre decadenţă a omului modern. De aceea, aceste scopuri sunt POZITIVE, iar mesagiul ce le reprezintă, o întruchipare a binelui.

Atâta timp cât un astfel de masagiu se păstrează între limitele lui specifice, el îşi îndeplineşte misiunea, constituind cadrul sufletesc al celor ce i-au înţeles chemarea şi menirea. Purtător de sensuri metafizice întru stabilirea unei identităţi spirituale, adevăratul mesagiu nu-şi poate niciodată modifica finalitatea fără a plăti greşeala prin propria-i prăbuşire.

Exemplu tipic de decădere, din cauza îndepărtării de adevăratul ei sens, este noţiunea de "LIBERTATE" (mesagiu excepţional al gândirei demo-liberale). Depăşind limitele prescrise de propriul său fond, entitatea în cauză s'a transformat în "ANARHIE", deschizând larg căile interpretărilor utopice şi ale desfigurărilor sociale.

Mesagiul pozitiv nu este o simplă expresie verbală, ci o stare de spirit. Ea reese din starea de încredere ce se întinde în societate fără niciun efort particular. Individul ajunge să creadă profund când forţa mesagiului răsună în el ca o răsplată.

Individul, în deschiderea sa permanentă către viitor, are nevoie de un sprijin care să-i asigure un echilibru interior. Deaceea, nu este suficient să se anunţe un mesagiu şi să i se precizeze scopurile. El trebuie susţinut şi printr'o amănunţită analiză a coordonatelor filozofice şi morale, a scopurilor şi mijloacelor de realizare.

Omul receptiv este sincer atunci când crede în mesagiul ce i se transmite. Adesea însă, cel care transmite nu este sincer. Aici apare drama, căci nimic nu poate face mai mult rău decât un fals mesagiu: FALS prin concepţie, prin finalitate şi prin expunere.

Pentru a fi pe calea adevărului binefăcător, coordonatele oricărui mesagiu trebuie să se apropie de mesagiul cristic. Să-i poarte amprenta - să-i respire curăţenia - să-i reflecteze lumina - să-i continue speranţa ! Altfel nu este

mesagiu pozitiv !

Un mesagiu ale cărui scopuri distilează ura şi minciuna, oricât de atrăgător ar fi în enunţarea lui, nu poate fi un mesagiu veridic, nici purtător de binefaceri pentru om. Este o înşelătorie, o mistificare.

Scopul mesagiului trebuie să fie o iluminare a sufletului, iar nu o întunecare a minţii. Trebuie să enunţe o renaştere, iar nu o răsbunare. Iar individul trebuie să găsească în el un orizont de speranţă, de călire spirituală, de satisfacţie interioară.

Mesagiul legionar

Mişcarea Legionară, în plinătatea ei scormonitoare de suflete, este un fenomen profund în care clocoteşte un nou etos. Etos călit în adâncimea virtuţilor ancestrale ale rasei ce-şi întinde forţa de trăire în nemărginirea viitorului. Deaceea putem afirma că Mişcarea Legionară este o prezenţă etică ce se vrea exemplu şi o prezenţă eroică ce se vrea destin.

Privită sub acest unghi, nu mai încape îndoială că ceeace aduce doctrina individualismului anarhic (predicat în democraţie) sau ideologia egalitaristă (propovăduită prin comunism) nu poate fi comparat - nici pe departe - cu ceeace aduce doctrina legionară în circuitul naţional. Normele legionare se plasează în opoziţie totală faţă de decadenţa umilitoare a democraţiei şi faţă de arbitrarietatea neruşinată a comunismului. Problemă de structură etică şi de viziune istorică.

In Legiune, omul se desprinde din masa biologică a naţiunii pentru a-şi împlini chemarea realizărilor interioare în toată libertatea, dar totdeauna ţinându-se seama şi de binele comunităţii. Trăsăturile pozitive ale personalităţii umane (talent, forţă de creaţie, inteligenţă creatoare, chemare spirituală, etc.) sunt totdeauna schimonosite sau nimicite în regimurile care domină lumea în clipa de faţă.

Mişcarea Legionară, privindu-le sub un alt aspect, le dă

posibilitatea de a se înfăptui într'un cadru sănătos, la adăpost de tendinţele nocive sau abuzive ale epocei. Individul îşi găseşte făgaşul fără teamă şi fără recurs la depravare morală pentru a se putea distinge sau liberà. Exemplu = Arta plastică, muzica, literatura. Sunt expunerea şi exprimarea frumosului în tot ce are el mai atrăgător, înălţător şi cald. Dar nu perversiune, urîţenie şi sex până la obsesie, adică paranoia în plină evoluţie. In concepţia legionară nu este vorba de o pudoare afectată când cele mai ilustre opere de artă ale lumii reprezintă frumuseţea prin nud, prin goliciunea corpului uman în toată splendoarea sa carnală.

In mesagiul legionar este vorba de a respinge tot ce astăzi se manifestă prin obscen, trivial şi josnic. In Mişcarea Legionară se caută o re-individualizare a frumosului, o repunere în valoare a tot ce înalţă, purifică şi duce omul spre reînţelegerea sensurilor moralizatoare.

Această educaţie, departe de a fi vătămătoare (aşa cum susţin toţi adepţii decadenţei generalizate), tocmai prin inevitabila stratificare elitistă ce-i este proprie, se va dovedi extrem de folositoare întregului naţional, constituindu-se astfel pătura creatoare sănătoasă şi purtătoare de principii.

Dar această mutaţie dorită de Legiune, nu înseamnează crearea unei clase de stăpâni, desprinşi de mase şi de aspiraţiile lor. Doctrina legionară impune anumite norme de conduită - o deontologie generală în toate domeniile - datorită cărora această ruptură, această nouă descumpănire internă, nu va putea avea loc.

Omul legionar îşi duce viaţa conform libertăţii ce-i este recunoscută, dar în cadrul unei comunităţi naţionale, în mijlocul căreia se confundă cu toţi ceilalţi membri ai naţiunii. Faimoasa regulă a egalităţii se realizează în mijlocul acestui întreg comunitar prin mijlocirea respectului reciproc, recunoaşterea demnităţii umane, cristalizarea unei atmosfere de frăţietate.

Datorită doctrinei şi educaţiei legionare, între diferitele pături sociale există o înţelegere tacită = unii recunosc

superioritatea, capacitatea, talentul sau inteligenţa celor ce fac dovadă - aceştia, la rândul lor, recunosc dreptul la demnitate, viaţă umană şi respectul celor ce constituesc păturile mai puţin favorizate de soartă. Ceeace îi apropie sunt (cum s'a afirmat mai sus) normele legionare de educaţie şi comportament, precum şi MESAGIUL propriu gândirei legionare "TRAIREA ÎN NEAM", prin acţiunea căruia TOŢI se simt egali - TOŢI se simt răspunzători - TOŢI se simt uniţi în aspiraţii, suferinţă naţională şi victorie comună.

Mesagiul legionar se înscrie pe linia acestui nou destin întemeiat sub auspiciile voinţei de dăruire şi-a unei etici transcendente. El poartă în sine prezenţa în istorie şi afirmarea în cultură, înălţarea omului şi cinstea apartenenţei sociale. Mesagiul în sine apare ca un mesagiu revoluţionar. Mai mult decât o înşiruire de afirmaţii, de norme răsunătoare sau de promisiuni spectaculare, el este o SIMŢIRE LĂUNTRICĂ pe care fiecare legionar o intuieşte ca veridică şi folositoare întru realizarea scopului esenţial, fiinţat în uman.

Inlănţuirea "mesagiu - individ" are loc ca o trecere naturală dintr'o stare de veghe şi aşteptare într'una de conştiinţă şi trăire. Mesagiul legionar zguduie fiinţa omului prin deschiderea unor perspective care-l depăşesc pe plan personal, dar care-l reliezează pe plan comunitar şi naţional. Din acea clipă , individul îl apropie, îl acceptă drept finalitate ideală, se confundă în acţiunea generală.

Conştiinţa legionară devine vehicul purtător al unei convingeri. Această convingere îi deschide porţile dăruirei de sine. Şi această dăruire constitue pragul răsturnării de destin. Nimic nu-i mai poate rezista. Deaceea, mesagiul legionar este o prezenţă eroică ce se vrea destin... Ce devine destin !

Nu putem şti de ce au nevoie alte naţiuni pentru ca mesagiul ce le este adresat să aibă răsunet profund şi să devină conştiinţă şi trăire. Dar pentru neamul românesc, pentru ca destinul său să poată lua forma şi conţinutul suprem intuit de Căpitan - adică un destin grăitor de mărire naţională şi de demnitate umană - este nevoie de acest eroism conştient,

de această dăruire fără margini, care indică desinteres, generozitate şi dragoste nemărginită pentru comunitatea naţională.

Ori ce-am face, noi trăim şi ne realizăm IN şi PRIN comunitatea românească. In ea ne găsim realitatea intimă, elanurile binefăcătoare, împlinirea subtilă a trăirilor dincolo de prezent. Ori unde ne-am găsi, ori cât timp ar fi trecut, noi suntem ceeace ne-a plăsmuit TRĂIREA ÎN NEAM, acel focar de simţiri pe care nu-l putem respinge sau părăsi, fără a ne auto-mutila în adâncul fiinţei.

Cei ce cred că se pot adaptà altor meleaguri, că se pot schimba conform intereselor de moment, se înşeală profund. Pot mărturisì orice şi pot alergà după orice himeră, nu vor fi decât umbrele unor nestatornicii interioare, fiinţe desprinse de adevărul suprem = trăirea în neam. Această expresie este fondul nesdruncinat al mesagiului legionar.

TRĂIREA ÎN NEAM este un întreg transcendent care face din om o forţă de neînvins, un erou permanent. Omul, oricare i-ar fi poziţia socială, ambiţiile, pretenţiile, speranţele, simţirile, prin simpla trăire în neam se regăseşte.

Trăirea în neam este o înţelegere cu trecutul, cu prezentul şi cu viitorul fiecăruia. Insemnează dăruire permanentă în gând şi faptă, întru împlinirea etosului naţional. Insemnează deasemenea înţelegerea răspunderii ce revine fiecăruia în răscrucea destinului naţional. Mic sau mare, tânăr sau bătrân, simplu cetăţean copleşit de greutăţi şi necazuri sau înţelept frământat de gânduri, TOŢI AVEM O RĂSPUNDERE FAŢĂ DE NEAM. El, NEAMUL, trăieşte prin jertfele noastre ! Dar şi NOI, ca Români, NU PUTEM EXISTÀ DECÂT PRIN EL.

Trăirea în neam - ca gândire metafizică - nu are nicio legătură cu a te fi născut în neamul românesc. Putem trăi în mijlocul neamului, fără a trăi în neam ! Şi nu este mic numărul acestor fiinţe lipsite de simbioză spirituală cu neamul din care fac parte, din care se trag. E cazul celor egoişti, al celor ce urmăresc cariere politice sau de alt gen trecând peste interesele întregului neam; al celor care, din suferinţa poporului, îşi fac platformă de profituri nesfârşite; al celor

ce, din interese meschine, îşi vând neamul...

Trăirea în neam este înţelegere, dragoste, dăruire, sacrificiu pentru un BINE şi un FRUMOS ce ne depăşesc, dar care fac parte din fiinţa şi simţirea fiecăruia. Numai cine ajunge să înţeleagă străfundul acestor noţiuni, realizează o depăşire care-l ridică de-asupra micimilor omeneşti.

Prin apropierea şi contopirea lor în propria-i existenţă, printr'o deslipire de spiritul nestatorniciilor şi ambiţiilor ce-l împresură din toate părţile, omul îşi poate realiza depăşirea. Această ipostază nu este bunul vreunei caste sau pături sociale. Oricine poate împlini depăşirea interioară, de îndată ce a intrat pe calea trăirii în neam...

Cine va spune "Intru în politică pentru a face carieră cu orice chip", sau "Mă dau bine cu oricine îmi promite sau îmi asigură un post", sau "Nici o apropiere cu Mişcarea Legionară că altfel nu mai primim nici un fond dela comunitatea ...(pe care o ştii", un asemenea personagiu - deşi Român - nu trăieşte în neam. Îşi iroseşte viaţa pe căi lăturalnice şi obscure. Poate căile luate sunt purtătoare de beneficii personale, dar ÎN NICI UN CAZ, binefăcătoare pentru întregul naţional. Astfel de indivizi duc de râpă naţiunea . Neavând viziunea trăirei în neam, fără vrere cad în mrejele intereselor personale şi, îndirect, în ghiarele ocultelor.

Omul cinstit este cinstit, înainte de toate, cu el însuşi. Nu se înşeală, găsindu-şi scuze pentru acţiunile sale. Cel care îşi iubeşte cu adevărat neamul, nu aleargă după bucuriile trecătoare. Dacă simte ceva mai mult decât atracţia câmpului politic, trebuie - înainte de a se angaja - să-şi întrebe adâncul sufletului dacă satisfacţiile în perspectivă îi pot fi împlinitoare.

Bine'nţeles, Mesagiul legionar îl poate deruta la primul contact. Îi poate apărea sau insuficient, sau prea exigent. Purtător, în orice caz, a ceva cu totul diferit de ceeace i se propune în lumea obişnuită a politicianismului.

Nu mai este vorba de combinaţii, perspective electorale personale, nepotisme, şperţuri, etc... Ci de muncă dură,

cinste, disciplină, dăruire pentru realizarea unei lumi noi, bazată pe alte criterii decât cele cunoscute până acum.

In fond, întâlneşte o lume care nu-i vrea răul, dar care-i propune o altă alegere. Găseşte realitatea limpede pe care - în curăţenia sufletului său de tânăr patriot - a dorit-o totdeauna, a intuit-o fără a o găsi.

Mesagiul legionar îi deschide perspectiva primului său examen interior = acela al alegerii, al întâlnirii cu propia-i conştiinţă. De această luptă lăuntrică depinde întregul său viitor.Fi-va capabil să accepte sacrificiul trăirei în neam ? Sau va preferà să trăiască numai în mijlocul neamului, şi mai ales, pe spinarea acestuia !...

Mulţi îşi vor pune această întrebare capitală, gândind la viitor cu intensitate. Puţini însă, foarte puţini, vor fi în stare să înfrângă chemarea satisfacţiilor personale... Numai cei tari, croiţi din fibra oamenilor de elită, vor căuta să înţeleagă şi vor găsi pe calea marilor răspunderi.

Mesagiul legionar este un îndemn la transfigurarea lăuntrică a omului. Indemn de înţelegere şi voinţă de realizare în pofida tuturor neajunsurilor, de orice ordin ar fi. Să nu uităm că împlinirile în existenţa neamului nu sunt daruri ale firei. Firea ne dăruieşte cu virtuţi, defecte, aplecări, tendinţe, energie, elan... Dar soarta noastră depinde de cum vom şti să dăm precădere acestor atribute.

Aplecarea spre defecte, constitue decadenţa. Acceptarea însuşirilor alese se numeşte transformare lăuntrică. E singura cale ce ridică omul şi desăvârşeşte naţiunea. Pentru aceasta doctrina legionară nu se adresează instinctelor primare ale individului, nu excită tendinţele perverse sau aplecările egoiste. Transformarea pe care o întrevede este de alt ordin. Ea urmăreşte paralel şi complementar înălţarea omului şi împlinirea unui destin în neam. Adică, o răsturnare radicală a tendinţelor actuale care menţin individul în laşitate şi umilinţă.

Mesagiul legionar este o răstălmăcire a vieţii în sens spiritual. In primul rând, o coborîre în adâncul fiinţei pentru

a se descoperi atât slăbiciunile cât şi potenţialităţile ascunse. Apoi, e o renaştere a sufletului prin smulgerea lui din plasa atâtor promiscuităţi ce-l doboară. In sfârşit, o redimensionare a raţiunii pentru a-i da proporţiile fireşti, cele care o pot menţine în echilibru creator, alături de celelalte caracteristici ale individului.

Intr'un cuvânt, în mesagiul legionar este vorba de o renaştere în spirit a omului. O înnoire a viziunii existenţiale prin schimbarea premiselor de gândire şi apreciere a întregului ce se chiamă: viaţă. Omul, într'adevăr, devine centru de trăire şi progres, de libertate interioară şi disciplină, de raţionament logic şi înţelegere spirituală. Toate acestea împletite în conştiinţa lui ca rezultat al schimbării de structură interioară.

Conform doctrinei legionare, un mesagiu adresat omului în intenţia de a-l smulge din ghiarele decăderii, din plasa înşelătoare a compromisiunilor, trebuie să prezinte o structură profund diferită şi grăitoare în acelaş timp, simţirilor omeneşti actuale. Sensul concepţiei legionare este extrem de subtil. El trece dincolo de posibilitatea deschiderii de perspective.

Astfel, consideră că "mesagiul" adresat nu are nicio valoare transformatoare dacă nu răspunde anticipat unui apel mut venit din naţiune. Deci, în concepţia legionară, SE TRANSMITE UN MESAGIU CE-I ESTE OARECUM CERUT, pe care omul îl aşteaptă, deoarece corespunde receptivităţii sale; mesagiul răspunde unei necesităţi profunde şi subconştiente, unei speranţe pe care fiecare o intuieşte.

Ca urmare a acestei concepţii, mesagiul legionar nu este o simplă promisiune, ci un ANGAJAMENT SOLEMN în faţa naţiunii şi a viitorului. El deschide perspective neobişnuite care depăşesc condiţia momentană a individului.

Ne găsim în faţa unei răsturnări de forme şi de fond. O nouă sinteză ce modifică în adâncime gândirea, atât în existenţă cât şi în perspectiva ei istorică.

Mesagiul legionar a pornit modest la cucerirea sufletului

românesc. Evitând superficialul, el a lucrat în adâncime, sedimentând cu încetul o realitate ideală în străfundul unor suflete asemănătoare ca fond şi structură, dar centrifuge prin educaţie şi împrejurări.

Mesagiul legionar n'a fost la început decât un strigăt de apropiere între indivizi ce simţeau la fel. "Să vină cei ce cred..." spune Căpitanul în primul Ordin de Zi, din 1927. Era deja un mesagiu de înfrăţire, de apropiere în spiritul stirpei, subînţeles fiind un al doilea termen de frază "întru realizarea unui scop comun de însemnătate naţională".

Acest mesagiu depăşea dela început atât superficialul altor mesagii, cât şi circumstanţialul. Era adresat întregului neam (precizându-se deja misiunea sa de întindere generală); - punea condiţii restrictive (ceeace dovedea o preocupare superioară); - întrevedea deja viitorul (sub auspiciile dăruirei de sine). In fond, conţinea tot sensul ascuns suprem al mesagiului legionar de mai târziu.

Era o încercare de canalizare a eforturilor şi speranţelor cele mai vii ale poporului, întru realizarea unei comunieri în cuget şi acţiune, aşa cum se cere oricărui mesagiu încărcat de virtualităţi. Acest mesagiu avea în plus substratul imponderabil al transcendenţii care lipsea total în gândirea altora şi care i-a asigurat trecerea spre universal.

Trecerea spre universal însemnează depăşirea egoismului în om, înţelegerea vieţii dincolo de clipă, renunţarea voluntară la viitorul personal întru salvarea prezentului ameninţat.

In această "trecere", unică în felul ei şi tot unică în gândirea epocei noastre, fiecare individ se poate regăsi, modifica, depăşi, prin propriile sale forţe ascunse, pe care trebuie numai să le descopere şi să le fructifice. Fructificare prin acea TRĂIRE ÎN NEAM, care constituie sensul mesagiului legionar.

Ori, această trăire în neam exprimă încredere în om - înfăptuire prin om - dăruire pentru om. O seamă întreagă de înfăptuiri, prin care individul îşi găseşte sens în viaţă şi speranţă dincolo de ea.

Mesagiul legionar este un îndemn spre o viaţă interioară, bazată pe disciplină, respect faţă de sine însuşi, morală individuală, răspundere şi credinţă în Dumnezeu. Totul duce spre redeşteptarea omului şi stabilirea de noi coordonate existenţiale în sânul comunităţilor sociale şi a naţiunii.

Mesagiul legionar se adresează părţii nobile din om, parte ce există în fiecare, chiar dacă puţin importantă şi greu de distins. Apare ca o graţie divină ce pătrunde individul pe măsură ce acesta îi înţelege sensul şi-l ridică în lumina unei înţelegeri unice.

Mesagiul legionar este o iluminare interioară ce depăşeşte politicul şi socialul. Nu mână spre ambiţii deşarte, nici spre ură sau invidie. Este o redeşteptare, o răstălmăcire a transcendenţei ce ne este izvor de viaţă şi receptacol în realizarea minunei ce zace în om printr'o reîntoarcere la temeliile nevăzute ale existenţei.

Sensul metafizic al mesagiului legionar

Gândirea legionară poartă în sine tendinţe ce depăşesc noţiunea curentă a ideologiilor socio-politice existente. Realitate precumpănitoare ce se afirmă cu tărie în problema substanţială a mesagiului legionar.

Conform viziunei căpităneşti, FĂRĂ DIMENSIUNI SPIRITUALE NU EXISTĂ MESAGIU CU ADEVĂRAT PROFITABIL. Pot apărea nenumărate mesagii, bine'nţeles, deoarece sensul acestora este aducerea la cunoştiinţă a unei încercări de înnoire, a unei modificări. Dar actul în sine poate urmări o mie şi una de idei diferite, fără a atinge substanţa binefăcătoare. Din cauza aceasta, de altfel, asistăm la degradarea continuă a ceeace ni se oferă azi drept "mesagii".

Sufletul omenesc este primitor şi dornic de noutate. El

este ca un căuş în care se revarsă continuu chemările lumii şi poruncile eterne. Dar tocmai aici stă ascuns un adevăr ce-şi pierde din ce în ce substanţa. Rolul precumpănitor în existenţă al sufletului a fost complet deviat. Frământările existenţiale, judecarea actelor, nu-i mai sunt adresate pentru a fi puse în cumpăna simţirilor adânci.

Sufletul, ca taină a unor înţelesuri ce depăşesc raporturile mecanice, a fost delăsat şi înlocuit - sub imperiul raţiunei a tot stăpânitoare - prin acceptarea nestingherită a intereselor pur materiale şi egoiste ale existenţei în clipă. Deaceea, când Corneliu Codreanu spune "Lăsaţi loc liber sufletului", el pune în evidenţă nevoia supremă a neamurilor de a se reveni la sensul normal al simţirilor sufleteşti şi repunerea "repunerea" raţiunii la locul său auxiliar, secund.

Dispariţia aplecărilor sufleteşti sub influenţa tendinţelor atee şi a ideologiilor pur pragmatice, provoacă dăinuirea unor caractere haotice. Ca urmare dimensiunile spirituale se restrâng pe nesimţite ducând individul pe căi de descompunere lăuntrică.

Omul ar trebui - sprijinit pe natura sa dumnezeiască - să încerce o restatornicire a valorilor salvatoare. Şi'n primul rând, să tindă spre mărirea dimensiunilor interioare, adică spirituale. Dar individul epocei noastre este departe de a înţelege că cine le respinge, SE PIERDE - că numai cine le caută şi le-a găsit, SE ÎMPLINEŞTE.

Or, pentru aceasta se cere judecată, înţelegere, acceptare. Intr'un cuvânt, efort de depăşire. Şi aici este tot greul, din cauza vidului interior. Pentru a se încerca salvarea, interiorul omului nu trebuie să rămână pustiu, lăsat în voia soartei. In realitatea transcendentă a insului, numai legătura cu spiritualul poate umple golul sufletesc.

Intenţia de a umple acest gol pune individul la o încrucişare de destin = la o alegere, în faţa unei porţi. Prezent destrămat şi viitor luminos stau în cumpănă la răscrucea acestui prag. Moment tulburător pentru orice muritor. Şi cu atât mai aspru pentru cei puşi în faţa unei depăşiri fără nicio

perspectivă imediată, ca în cazul omului de azi. Menirea lor ca fiinţe stă aninată în tăria interioară a unei hotărîri libere. Or, cine îşi înţelege menirea, a înţeles şi mesagiul legionar. Căci, numai el - acest mesagiu - poartă individul spre o depăşire, deoarece golul sufletesc nu poate fi închis decât prin intervenţia copleşitoare a spiritualului. Iar spiritualul ce este altceva dacă nu sensul transcendent al contactului cu necunoscutul de Dincolo ...

Există suflete seci, care nu găsesc nici o îmbogăţire prin acest contact cu spiritualul. Or, nimic nu înalţă fără contact cu ceeace ne depăşeşte. Anahoreţii Siriei sau eremiţii Egiptului se retrăgeau în pustietatea nisipoasă a deşertului pentru a se apropia cât mai mult de liniştea şi singurătatea necesară cugetului ce se caută. In imensitatea tăcerilor se producea modificarea lăuntrică.

Călugării tibetani, la rândul lor, se urcau cât mai sus în imensitatea gheţurilor pentru a se desprinde de duhneala pământului. Izolarea în tine însuţi, pentru un moment de reculegere, de întâlnirea cu tăcerea, constitue pragul desăvârşirilor. Numai descoperindu-te pe tine însuţi, ajungi a te înţelege. Numai regăsindu-te, te poţi cunoaşte în slăbiciunea sau tăria ce te înfăţişează şi defineşte.

De la această întâlnire cu necunoscutul din noi ne este deschisă calea unor alte începuturi, iar revenirea, chiar numai periodică, spre efortul interior, ne asigură plinătatea trăirilor ascunse. Corneliu Codreanu nu făcea altceva când se retrăgea în tăcerea muntelui pentru a cugeta şi a se curăţa sufleteşte de zgura societăţii moderne.

ACOLO, în acele locuri de reculegere (munte - gheţuri - păduri - deşerturi) fiecare călugăr sau om de credinţă îşi desfăcea - cum spune înţelepciunea străbună - baierele inimei, pentru a se desbăra de gânduri necurate, de ispitele înconjurătoare. Şi numai apoi, limpeziţi în cuget, se prosternau umili pentru a încerca o apropiere de izvorul mântuirei, de Dumnezeire.

ACOLO, în singurătatea binefăcătoare, fiecare - după puterile sale, după misiunea sa lumească - îşi primea grăuntele de trăire interioară, de forţă misionară, de mântuire, cu

care, revenind pe făgaşul propriei existenţe, îşi putea duce la împlinire, menirea.

ACOLO, la răspântia dintre cer şi pământ, se desăvârşea misterul apropierilor spirituale, simbiozele metafizice, ce leagă omenirea de lumina Înaltului...

Mesagiul legionar este încărcat de această tărie interioară primită de către Corneliu Codreanu în clipele lui de reculegere şi îngenunchiere în faţa Domnului. Datorită acestui sens de natură transcendentă, mesagiul legionar urmăreşte o reîmprospătare în adâncuri a omului pe cale de a se pierde prin smârcurile unei rătăciri în afara adevărului.

Omul trăieşte pe muchea de creastă a marilor răspunderi. Mişcarea Legionară încearcă să-i deschidă ochii şi sufletul către regăsirea unei înţelegeri a dimensiunilor spirituale.

Viziunea legionară a vieţii este de natură generală, privind omul epocei noastre. Dar neamul românesc are nevoie în mod special de această reîntroacere către spiritual. Neam zămislit în respectul şi cinstirea celor eterne, trăit în căldura unei creştinătăţi de înaltă tensiune interioară, el nu poate zădărnici în afara acestui destin. Fără o continuă întruchipare a sufletului sub înrâurirea Cerului, el - ca neam - se usucă, îşi pierde substanţa. Normele legionare îi redeschid calea ce-l poate repune pe coordonata propriilor sale dimensiuni.

Mesagiul legionar reclădeşte, în posibilităţi umane, destinul neamului românesc ce nu şi-a găsit încă împlinirea.

Dimensiunile sufleteşti ale neamului românesc se proiectează în infint prin ceeace fiecare ins aduce în circuitul generaţiilor succesive. Dar nu-i de ajuns să ştim acest fapt excepţional şi transcendent. Datoria fiecăruia, datoria tuturor, este să mânuim cu respect şi convingere sceste dimensiuni ce ne sunt proprii, pentru a ridica neamul pe un plan spiritual superior. Mesagiul legionar arată calea şi perspectivele acestui efort.

Din nefericire, calea deschisă nu este încă înţeleasă de toată lumea, în plinătatea ei. Multora le apare drept extra umană, plantată pe un făgaş imposibil de atins de omul comun,

înţelegându-se prin această denumire "lipsit de cultură". Eroare totală de apreciere:

Intâi, deoarece "plinii de cultură", în majoritatea lor resping filozofia legionară şi sunt primii a se avânta pe drumul intereselor personale. Tocmai aceştia sunt totdeauna gata să sacrifice totul pentru satisfacerea acestor interese. Ii întâlnim vârîţi prin toate cluburile politice, toate organizaţiile oculte, la remorca tuturor compromisiunilor, în aşteptarea sau căutarea unui post sau sinecură.

Este vorba de o tristă realitate. Această pătură de oameni de cultură, capabili fără îndoială să înţeleagă chemarea Mişcării şi sensurile transcendente ale filozofiei ei, sunt cei mai aprigi adversari anti-legionari, căutând în sofisme şi argumente incoherente, scuzele unei demobilizări vinovate.

Al doilea, putem afirma că aşa zisul om lipsit de cultură, dar încărcat de bun simţ, de patriotism şi de respect pentru tradiţia neamului, nu are nevoie de diplome superioare pentru a-şi apropia un adevăr. Normele legionare se adresează, înainte de toate, sufletului. Când este vorba de soarta şi viitorul neamului, NU cultura propriu zisă decide. Deciziile revin simţămintelor adânci ce frământă fiinţa, oricare i-ar fi cultura, poziţia socială sau belşugul material.

Omul ce simte şi-şi înţelege răspunderea în neam, se apropie deschis, sincer, încrezător, de linia dreaptă şi justă a Legiunii.

Sensul profund, ascuns în mesagiul legionar, poate fi înţeles de oricine, chiar dacă acesta păstrează în sine o nuanţă şi un fond metafizic. Mesagiul legionar apare într'o lumină grăitoare. Astfel, prin sensul problemelor care se adresează simţirilor specifice omului =

- Este un îndemn de înălţare umană şi naţională, pe care oricine o poate intui fără niciun efort.

- Apare ca o deschidere de orizonturi noi pentru suflarea românească, oropsită de soartă de secole.

- Reiese ca o regăsire a sufletului românesc ancestral, în

care se răsfrâng toate virtuţile strămoşeşti.

- Se înalţă ca o permanenţă şi o promisiune, puse în slujba idealului românesc de libertate şi justiţie.

- Se răsfrânge ca o punte peste veac, între OM - NAŢIUNE - DUMNEZEU.

- Se precizează ca o exaltare a specificului naţional, redus la aproape nimic de hoardele de profitori ce î-au condus destinul timp de decenii.

- Se ridică peste veacuri de restrişte, ca un simbol al trăirii în neam, prin înţelegerea rosturilor sale în lume.

Ca atare, atât MESAGIUL cât şi MIŞCAREA LEGIONARA se precizează ca o speranţă într'un mai bine pentru lumea românească.

Toate aceste precizări poartă în ele accepţia neîndoielnică a unei orientări metafizice, a unei laturi transcendente, cu totul necunoscute în gândirea politică actuală. Sens cu totul deosebit şi precumpănitor în originalitatea gândirei legionare.

x x x x x

BILBIOTECA DE DOCUMENTARE DACIA

Lucrări apărute

1. FAUST BRADESCU: De vorbă cu noii refugiaţi.
2. FAUST BRADESCU: Tineretul şi Mişcarea Legionară.
3. FAUST BRADESCU: Mişcarea Legionară şi spiritul religios.
4. FAUST BRADESCU: Legile fundamentale ale Cuibului.
5. FAUST BRADESCU: Programe.
6. FAUST BRADESCU: Cele trei elemente de baza ale Mişcării Legionare.
7. FAUST BRADESCU: Omul legionar şi «omul nou».
8. TRAIAN POPESCU: Mărturii pentru legionarii de mâine - I (în română şi spaniolă).
9. FAUST BRADESCU: Intru înţelegerea Mişcării Legionare.
10. FAUST BRADESCU: Mişcarea Legionară şi libertatea.
11. FAUST BRADESCU: Nicadorii, Decemvirii, Răsbunătorii.
12. NICOLAE ROSCA: Corneliu Zelea Codreanu în lupta anticomunistă a poporului român.
13. TRAIAN POPESCU: Mărturii pentru legionarii de mâine - II
14. FAUST BRADESCU: Problema egalităţii în Mişcarea Legeionară.
15. TRAIAN POPESCU: Mărturii pentru legionarii de mâine - III
16. FAUST BRADESCU: Clasă şi naţiune în concepţia legionară.
17. FAUST BRADESCU: Legea jertfei în trăirea legionară.
18. NICOLAE ROSCA: Mişcarea Legionară şi problema muncitorească
19. FAUST BRADESCU: Echipa morţii
20. FILIP PAUNESCU: Rezumatul doctrinei legionare
21. FAUST BRADESCU: Mesagiul legionar
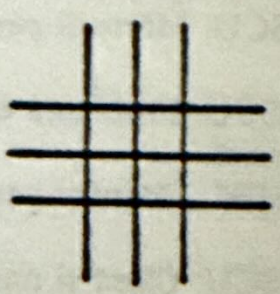
S'au tipărit din această broşură 1.000 de exemplare.